

діето, туй е Гръцкій обичай, Диомедъ обича гърцытъ и азъ гы обичамъ, и ты Фулвіе гы обичашъ и сичкы ный обичамы гърцытъ, и туй, да го не казвамы на друго мѣсто, не е единчкія обичай, ный и други много открадихмы отъ Гърцытъ. Най подирь или е обичай, или не, азъ го осветявамъ, азъ царьтъ на паршество. Пѣй, подданныко, пѣй!

Поетътъ, смиренномъдренно усмихихтъ пое мирта и подирь въ колко аккорды на лирата въспѣ съ пріятель и сладостень гласъ.

ВЛИВАНІЕТО ПОДСТОРЕНО ЧРЕЗЪ АМУРЫТЪ. (а)

А.

Радостень и весель скача
Буенъ орликъ отъ Амуры,
По мурава
Посрѣдъ стичаста джбрава
Шумны като лѣтни буры,
И надварятъ са въ игры
Глуничкы! кръвьта имъ ври . . .

Но като непостоянны
Лудокръвны и пемирны
Кой кого да закачи,
Съ рѣка стѣга
Свкій бѣга,
Ту са връща
И сърдито са намръща,
Обща са война скачи.

(Че защо, Лезвійке мила,
Лоше тѣй да ти са види
Туй що нашытъ уста
Осждаватъ намѣста?
Е, любезна,
Любовьта не ли й небесна?
Нека нашытъ сърца
Да са свърж ятъ съ два вѣнца).

(а) Идеята на тѣзи поезія ми вдъхнахъ двѣ картини въ неаполитанскія Музей които представятъ орликъ отъ Амуры които възвѣждатъ на престолю единъ шлемъ и една гълѣбка. (Съчин.)